

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 11.4.2007
KOM(2007) 178 endelig

BERETNING FRA KOMMISSIONEN TIL EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET

Endelig rapport fra Europa-Kommissionen om den fortsatte hensigtsmæssighed af kravene om en erhvervsansvarsforsikring for formidlere i henhold til EF-lovgivningen

INDHOLDSFORTEGNELSE

1.	Krav om en erhvervsansvarsforsikring for formidlere i henhold til EF-lovgivningen	3
1.1.	Artikel 4 i forsikringsformidlingsdirektivet	4
1.2.	Artikel 7 og 8 i det omarbejdede kapitalgrundlagsdirektiv	4
1.3.	Historisk baggrund	5
2.	Politisk begrundelse for krav om en erhvervsansvarsforsikring	7
2.1.	Forbrugerbeskyttelse	7
2.2.	Fordele for tjenesteyderne og markederne	7
2.3.	Argumenter imod krav om en erhvervsansvarsforsikring	8
3.	Målrettet høring af medlemsstaterne og de kompetente myndigheder	9
4.	Offentlig høring om rapportudkastet	9
4.1.	Resultater af høringen	10
5.	Konklusioner	10

INDLEDNING

Kommissionen skal ifølge artikel 65, stk. 6, i direktiv 2004/39/EF om markeder for finansielle instrumenter ("MiFID") aflægge rapport til Europa-Parlamentet og Rådet om den fortsatte hensigtsmæssighed af de krav om erhvervsansvarsforsikring, der for øjeblikket pålægges formidlere i henhold til EF-lovgivningen.

1. KRAV OM EN ERHVERVSANSVARSFORSIKRING FOR FORMIDLERE I HENHOLD TIL EF-LOVGIVNINGEN

En erhvervsansvarsforsikring er en ansvarsforsikring, der har til formål enten delvis eller helt at dække beløb, som erhvervsaktive skal udbetale til tredjemand enten i form af erstatning eller som følge af en godkendt forhandlet aftale som kompensation for tab, der er opstået som følge af handlinger, fejl eller undladelser begået af den erhvervsaktive som led i udøvelsen af hans erhvervsvirksomhed.

EF-lovgivningen kræver, at visse investeringsselskaber og alle forsikringsformidlere skal have en sådan forsikring som en betingelse for at kunne udbyde tjenesteydelser. De relevante krav findes i to direktiver:

- direktiv 2002/92/EF om forsikringsformidling ("forsikringsformidlingsdirektivet")
- direktiv 2006/49/EF om kravene til investeringsselskabers og kreditinstitutters kapitalgrundlag (omarbejdning)¹ ("det omarbejdede kapitalgrundlagsdirektiv").

I afsnittene nedenfor redegøres i detaljer for erhvervsansvarsforsikringskravene i henhold til disse to direktiver.

Oversigt over erhvervsansvarsforsikrings- og kapitalkravene til forskellige typer af formidlere

Forsikringsformidler	Investeringsformidler	Investeringsformidler, som også er forsikringsformidler
En erhvervsansvarsforsikring, som dækker hele Fællesskabet, med en dækning på mindst 1 000 000 EUR for hvert erstatningskrav, dog højst 1 500 000 EUR i alt om året for alle erstatningskrav.	Én af følgende: a) en startkapital på 50 000 EUR b) en erhvervsansvarsforsikring, som dækker hele Fællesskabet, eller anden tilsvarende garanti mod erstatningskrav som følge af faglig forsømmelighed, med en dækning på mindst 1 000 000 EUR for hvert erstatningskrav, dog højst 1 500 000 EUR i alt om året for	En erhvervsansvarsforsikring, som dækker hele Fællesskabet, med en dækning på mindst 1 000 000 EUR for hvert erstatningskrav, dog højst 1 500 000 EUR i alt om året for alle erstatningskrav. + Én af følgende:

¹ De pågældende bestemmelser følger af det nye stykke 4a, litra b), i artikel 3 i direktiv 93/6/EF, som indsættes ved artikel 67 i MiFID.

alle erstatningskrav

c) en kombination af startkapital og erhvervsansvarsforsikring i en form, som giver en dækning, der svarer til litra a) eller b).

a) en startkapital på 25 000 EUR

b) en erhvervsansvarsforsikring, som dækker hele Fællesskabet, eller anden tilsvarende garanti mod erstatningskrav som følge af faglig forsømmelighed, med en dækning på mindst 500 000 EUR for hvert erstatningskrav, dog højst 750 000 EUR i alt om året for alle erstatningskrav

c) en kombination af startkapital og erhvervsansvarsforsikring i en form, som giver en dækning, der svarer til litra a) eller b).

1.1. Artikel 4 i forsikringsformidlingsdirektivet

Artikel 4, stk. 3, i forsikringsformidlingsdirektivet fastsætter en minimumsgrænse for erstatningsansvaret for både individuelle erstatningskrav og flere erstatningskrav sammenlagt.

Alle forsikringsformidlere skal have en erhvervsansvarsforsikring eller en anden tilsvarende garanti, der dækker hele Fællesskabets område, mod erstatningsansvar for faglig forsømmelighed på mindst 1 000 000 EUR pr. erstatningskrav og på sammenlagt 1 500 000 EUR for alle erstatningskrav i løbet af et år (medmindre en sådan forsikring eller tilsvarende garanti i forvejen ydes af et forsikrings- eller genforsikringssselskab eller et andet selskab, på hvis vegne forsikrings- eller genforsikringsformidleren handler eller er bemyndiget til at handle, eller medmindre et sådant selskab har påtaget sig det fulde ansvar for formidlerens handlinger).

Formidlere skal, uanset hvor stor virksomheden er, og uanset om den rent faktisk opererer i flere end én medlemsstat, opfylde dette krav for at blive registreret og udøve forsikringsformidling i EU. Kravene er dog minimumsgrænser for dækningen (så medlemsstaterne kan tilføje supplerende krav i henhold til den nationale ret). Der er ikke nogen bestemmelser i forsikringsformidlingsdirektivet, der tillader medlemsstaterne at fritage virksomheder for kravet om at have en erhvervsansvarsforsikring (bortset fra tilfælde, hvor en virksomhed har en "tilsvarende garanti"); navnlig er kapitalressourcer ikke tilladt som et alternativ til en erhvervsansvarsforsikring.

1.2. Artikel 7 og 8 i det omarbejdede kapitalgrundlagsdirektiv

Blandt en række bestemmelser, der stiller krav til investeringsselskaber som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 1), i MiFID om at besidde startkapital i varierende størrelse, stiller artikel 7 og 8 i det omarbejdede kapitalgrundlagsdirektiv krav om en erhvervsansvarsforsikring eller en startkapital for investeringsselskaber, som i henhold til MiFID kun er bemyndiget til at yde investeringsrådgivning eller til at modtage eller formidle ordrer fra investorer uden også at forvalte kunders midler ("MiFID-formidlere"). Selskaber af denne art er ikke omfattet af kravene vedrørende startkapital, der gælder for investeringsselskaber generelt i henhold til artikel 5 eller 9 i det omarbejdede kapitalgrundlagsdirektiv, og de kapitalgrundlagskrav, de er underlagt, er væsentligt lavere, fordi de suppleres af erhvervsansvarsforsikringskrav, som ikke gælder for andre investeringsselskaber.

Artikel 7 finder anvendelse på MiFID-formidlere, som ikke også udøver forsikringsformidling. Sådanne selskaber skal råde over:

- a) en startkapital på 50 000 EUR
- b) en erhvervsansvarsforsikring, som dækker hele Fællesskabet, eller anden tilsvarende garanti mod erstatningskrav som følge af faglig forsømmelighed, med en dækning på mindst 1 000 000 EUR for hvert erstatningskrav, dog højst 1 500 000 EUR i alt om året for alle krav, eller
- c) en kombination af startkapital og erhvervsansvarsforsikring i en form, som giver en dækning, der svarer til litra a) eller b).

Erhvervsansvarsforsikringskravene i litra b) er naturligvis identiske med dem, der gælder for forsikringsformidlere i henhold til forsikringsformidlingsdirektivet. Det omarbejdede kapitalgrundlagsdirektiv giver dog større fleksibilitet: nemlig et valg mellem startkapital, erhvervsansvarsforsikring eller en kombination af begge.

Artikel 8 gælder for MiFID-formidlere, som også er registreret under forsikringsformidlingsdirektivet som forsikringsformidlere. Ud over at opfylde erhvervsansvarsforsikringskravene i artikel 4, stk. 3, i forsikringsformidlingsdirektivet skal sådanne virksomheder råde over:

- a) en startkapital på 25 000 EUR
- b) en erhvervsansvarsforsikring, som dækker hele Fællesskabet, eller anden tilsvarende garanti mod erstatningskrav som følge af faglig forsømmelighed, med en dækning på mindst 500 000 EUR for hvert erstatningskrav, dog højst 750 000 EUR i alt om året for alle krav, eller
- c) en kombination af startkapital og erhvervsansvarsforsikring i en form, som giver en dækning, der svarer til litra a) eller b).

Fristen for gennemførelse af disse krav er endnu ikke udløbet, så investeringselskaber er ikke på nuværende tidspunkt underlagt nogen erhvervsansvarsforsikringskrav i henhold til EF-lovgivningen. De kan dog være underlagt tilsvarende krav i henhold til den nationale ret, og bemærkninger vedrørende virkningen af sådanne tilsvarende nationale krav vil derfor være relevante for dette rapportudkast. Ligesom forsikringsformidlingsdirektivet giver det omarbejdede kapitalgrundlagsdirektiv medlemsstaterne mulighed for at pålægge regler, som er strengere end dem, der gælder i henhold til direktivet².

1.3. Historisk baggrund

Som anført ovenfor adskiller de erhvervsansvarsforsikringskrav, der gælder for forsikringsformidlere i henhold til forsikringsformidlingsdirektivet, sig fra de krav, der gælder for MiFID-formidlere i henhold til det omarbejdede kapitalgrundlagsdirektiv. Forsikringsformidlingsdirektivet stiller krav til alle forsikringsformidlere om at have en erhvervsansvarsforsikring med en specifik minimumsdækning for erstatningsansvaret for krav

² Betragtning 8. "Medlemsstaterne bør kunne fastsætte strengere regler end reglerne i dette direktiv".

som følge af faglig forsømmelighed, mens MiFID-formidlere er underlagt en ordning, som giver mulighed for en kombination af en erhvervsansvarsforsikring og en minimumskapital.

Kommissionens oprindelige forslag til det direktiv, som blev MiFID³, stillede krav til virksomheder, som yder investeringsrådgivning eller sørger for modtagelse eller formidling af ordrer på kunders vegne, men som ikke forvalter kunders midler eller værdipapirer, om at have en erhvervsansvarsforsikring med en dækning, der svarer til den, der kræves i henhold til forsikringsformidlingsdirektivet for forsikringsformidlere, uden nogen mulighed for at opfylde kapitalkrav som et alternativ. Under forhandlingerne i Rådet tilkendegav nogle medlemsstater imidlertid bekymringer. Disse bekymringer var primært af to typer:

- markedsændringer kunne mindske investeringsrådgiveres adgang til erhvervsansvarsforsikring, og
- forslagene kunne lægge urimeligt store byrder på virksomheder, som både udøver investeringsrådgivning og forsikringsformidling.

Derfor blev Kommissionens forslag ændret af dens medlovgivere. For det første blev der indført større fleksibilitet ved at tillade virksomhederne enten at have en erhvervsansvarsforsikring i et specificeret omfang eller en specificeret minimumskapital eller en kombination af begge. For det andet blev der udformet en særlig ordning for investeringselskaber, som også er registreret som forsikringsformidlere i henhold til forsikringsformidlingsdirektivet. Virksomheder af denne art skal opfylde kravene i artikel 4, stk. 3, i forsikringsformidlingsdirektivet for så vidt angår disse formidlingsaktiviteter og skal derudover for så vidt angår deres investeringsrådgivning enten have en startkapital på mindst 25 000 EUR eller en erhvervsansvarsforsikring med en dækning på mindst det halve af det beløb, der kræves i henhold til forsikringsformidlingsdirektivet, eller en kombination af disse to krav. Det vil altså sige, at erhvervsansvarsforsikringskravene fra forsikringsformidlingsdirektivet stadig skal opfyldes, uanset hvor velkapitaliseret virksomheden måtte være.

I erkendelse af at erhvervsansvarsforsikringskravene i MiFID dermed ville adskille sig fra kravene i forsikringsformidlingsdirektivet, argumenterede nogle medlemsstater under forhandlingerne i Rådet for, at MiFID burde ændre forsikringsformidlingsdirektivet således, at (gen)forsikringsformidlere fik mulighed for at benytte sig af den mulighed, der står til rådighed for investeringsrådgivere om helt eller delvis at erstatte erhvervsansvarsforsikringskravene med kapitalkrav. En ændring i denne retning blev ikke vedtaget, men i stedet indførte medlovgiverne revisionsklausulen.

Formålet med revisionen er på grundlag af dokumentation vedrørende deres markedsvirkning i medlemsstaterne at fastslå, om de kombinerede krav er proportionale i forhold til målsætningerne om en passende forbrugerbeskyttelse, og om virksomheder inden for EØS som helhed eller på bestemte nationale markeder oplever særlige vanskeligheder eller udgifter i forbindelse med at opnå den krævede erhvervsansvarsforsikring, hvilket skal tages i betragtning ved vurderingen af, hvor effektiv ordningen er.

³ KOM(2002) 625 endelig, artikel 11, stk. 2.

2. POLITISK BEGRUNDELSE FOR KRAV OM EN ERHVERVSANSVARSFORSIKRING

Erhvervsansvarsforsikringskrav er en forbrugerbeskyttelsesforanstaltning, der har til formål at sikre, at kundekrav over for et investeringsselskab eller en formidler kan opfyldes i tilfælde, hvor selskabets eller formidlerens indtægter eller kapital ikke er tilstrækkelige til at dække erstatningsansvaret i forhold til en kunde. Men de udgør også et værdifuldt reguleringsmæssigt redskab, der giver investeringsselskaber mulighed for at udøve visse former for erhvervsaktiviteter med en forholdsvis lav grundkapital. Dette forhindrer, at markedsadgangen bliver sat for højt, hvorved mindre virksomheder udelukkes fra markedet. Denne overvejelse er særlig relevant i forbindelse med aktiviteter som forsikringsformidling og investeringsrådgivning, hvor der er en høj forekomst af mindre virksomheder.

2.1. Forbrugerbeskyttelse

En erhvervsansvarsforsikring beskytter forbrugerne ved at øge de midler, der er til rådighed til at imødekomme erstatningskrav, som måtte opstå som følge af modtagelse af forsømmelig rådgivning eller en eller anden form for faglig forsømmelighed. F.eks. regulerer MiFID for første gang investeringsrådgivning som en kernetjenesteydelse (den var en accessorisk tjenesteydelse under investeringsservicedirektivet). Erhvervsansvarsforsikringer er et nyttigt redskab til at sikre, at risiciene i tilknytning til ydelsen af denne tjenesteydelse forvaltes ordentligt.

2.2. Fordele for tjenesteyderne og markederne

Erhvervsansvarsforsikringer er også til fordel for virksomhederne. Rent faktisk har mange virksomheder en erhvervsansvarsforsikring uden at være underlagt noget lovkrav om at have en sådan eller har en dækning, der ligger ud over lovkravene. Den kan finansiere store og uventede erstatningskrav og derved beskytte dens ejeres aktiver og vil normalt dække både det retlige erstatningsansvar og retsomkostningerne, som i nogle tilfælde kan være så høje, at de bringer virksomhedens solvens i fare.

En erhvervsansvarsforsikring kan være særlig værdifuld for mindre virksomheder, som måtte finde det vanskeligt eller uhensigtsmæssigt for deres virksomhedsstruktur at råde over store mængder kapital. Den kan fungere i samspil med markedskræfterne ved at benytte det private forsikringsmarked til at hjælpe med til at fastholde solvensen i virksomheder, som yder en vigtig detailservice som investeringsrådgivning.

Desuden er en obligatorisk erhvervsansvarsforsikring et nyttigt reguleringsmæssigt redskab, som kan supplere kapitalkrav og investorgarantiordninger. Kravet om at købe en erhvervsansvarsforsikring kan have en yderligere positiv reguleringsmæssig virkning ved at tilskynde virksomhederne til at forbedre deres egen risikovurdering og risikostyring, idet virksomheder med en lavere risikoprofil vil være tilbøjelige til at reducere deres præmier og udvide adgangen til dækning.

Endvidere er det i et reguleret samfunds almindelige interesse, at virksomheder er dækket af en erhvervsansvarsforsikring, så erstatningskrav over for investorgarantiordningerne begrænses⁴. En virksomhed, som ikke har tilstrækkelige ressourcer, vil muligvis ikke kunne

⁴ Hvis der forekommer et tab, imødekommer erhvervsansvarsforsikringsselskabet erstatningskrav i overensstemmelse med betingelserne i policen, og virksomheden betaler tab, som ligger ud over erhvervsansvarsforsikringspolicens dækning, ud af sine egne kapitalressourcer. Når en virksomheds

opfylde berettigede erstatningskrav, som rejses over for den, og kunne i sidste ende stå over for insolvens. Dette kunne dernæst føre til erstatningskrav over for investorgarantiordningen, som skal finansieres af de øvrige deltagende virksomheder inden for den relevante bidragsgruppe. Jo flere erstatningskrav der rejses over for en sådan ordning, jo større bliver branchens bidrag til finansiering af den. Eftersom sådanne bidrag ikke er risikofølsomme, vil udgifterne til opfyldelse af erstatningskrav efter al sandsynlighed i uforholdsmæssigt stort omfang blive pålagt gamle, velledelede virksomheder, som finansierer størstedelen af ordningen. En erhvervsansvarsforsikring vil være tilbøjelig til at mindske en sådan finansieringsuligevægt.

2.3. Argumenter imod krav om en erhvervsansvarsforsikring

Det første og mest traditionelle argument, der rejses imod kravet om at have en erhvervsansvarsforsikring, er, at det kan skabe et forretningsmoralproblem ("moral hazard"). Dette kommer af, at en erhvervsansvarsforsikring vil kunne ændre adfærden hos forsikringstagerne på en måde, som øger sandsynligheden for eller størrelsen af erstatningskrav. Teorien er, at virksomhederne efter at have opnået forsikringsmæssig dækning ikke har det samme finansielle incitament til at undgå handlinger eller undladelser, som kan udløse erstatningskrav.

Et andet argument imod omfattende erhvervsansvarsforsikringskrav er, at forsikringsmarkedet ikke eller muligvis ikke har kapacitet til at yde erhvervsansvarsforsikringsdækning til et større antal virksomheder. Det har været hævdet, at de grænser, der er fastsat i forsikringsformidlingsdirektivet, blev aftalt på et tidspunkt, hvor der var større kapacitet på markedet, end der måske er nu eller i fremtiden. Situationen kan være blevet forværret af kravene i henhold til MiFID over for virksomheder, som udøver begge aktiviteter, og der er en vis bekymring for, at kombinationen af kravene vil kunne overbelaste erhvervsansvarsforsikringsmarkedet, og nogle virksomheder vil ikke være i stand til at opretholde den fastsatte dækningsgrad. En relateret bekymring er udgifterne til en erhvervsansvarsforsikring. Når antallet af virksomheder, som skal have en erhvervsansvarsforsikring, øges, er der risiko for, at denne stigning i efterspørgslen skubber prisen på erhvervsansvarsforsikringer i vejret, driver nogle investeringsrådgivningsselskaber ud af markedet og skaber en barriere for markedsadgang for nye virksomheder.

Mere konkret er det blevet fremhævet, at forsikringsformidlingsdirektivet kræver et højt forsikringsniveau, som ligger ud over det, som de fleste mindre virksomheder med rimelighed kan forventes at have. Endvidere er erhvervsansvarsforsikringskravene standardkrav, som gælder for alle virksomheder og ikke er afpasset efter de enkelte virksomheders risikoprofil.

Der har også lydt indtrængende opfordringer til, at der er en passende erkendelse af den rolle, som kapital spiller for forsikringsformidlere. Kapital kan medvirke til at finansiere uventede tab eller lukke hullerne i en virksomheds erhvervsansvarsforsikringsdækning og kan navnlig hjælpe med til at finansiere eventuelle erstatningskrav ud over policens dækning (dvs. det første beløb i et erstatningskrav, der skal betales af virksomhedens ud af dens egne ressourcer). Således anerkendes det i artikel 7 og 8 i det omarbejdede kapitalgrundlagsdirektiv, at kapital eller en kombination af en erhvervsansvarsforsikring og

ressourcer er udtømt, er virksomheden insolvent. Ethvert begrundet erstatningskrav fra forbrugere skal derefter udredes af den relevante investorgarantiordning. Sådan en ordning vil have sine grænser, og ethvert resterende tab vil det påhvile forbrugerne at bære.

kapital kan opfylde den samme forbrugerbeskyttelsesmålsætning som en erhvervsansvarsforsikring. Muligheden for at benytte finansielle ressourcer som et supplement til en erhvervsansvarsforsikring kan give virksomhederne større fleksibilitet og hjælpe virksomhederne med at opretholde en passende samlet kapitalisering og opnå en fyldestgørende erhvervsansvarsforsikringsdækning under vanskelige markedsvilkår.

3. MÅLRETTET HØRING AF MEDLEMSSTATERNE OG DE KOMPETENTE MYNDIGHEDER

I marts 2006 sendte GD MARKT et spørgeskema til medlemsstaterne og deres kompetente myndigheder og udbad sig oplysninger om anvendelsen af erhvervsansvarsforsikring under forsikringsformidlingsdirektivet og det omarbejdede kapitalgrundlagsdirektiv. Der indkom 19 svar på spørgeskemaet⁵. Svarene er blevet samlet og offentliggjort som en del af rapportudkastet den 14. august 2006. Som vi forstår det, skyldes det lave antal svar, at på det tidspunkt var gennemførelsen af forsikringsformidlingsdirektivet kun lige overstået i mange medlemsstater, og at fristen for gennemførelse af de fleste af bestemmelserne i det omarbejdede kapitalgrundlagsdirektiv endnu ikke var udløbet.

Af de samme grunde fremgår det klart af de indkomne svar, at **medlemsstaterne generelt har ringe erfaring og få disponible data, hvorpå de kan bygge en passende vurdering af virkningen på virksomhederne af den ordning, der blev indført ved disse direktiver, og af den beskyttelse, den yder forbrugerne**. Endvidere er det svært at forudsige, hvad virkningen vil blive på de MiFID-formidlere, der også udøver forsikringsformidlingsvirksomhed i henhold til forsikringsformidlingsdirektivet. Det ser ud til, at passende data, som giver mulighed for en ordentlig evaluering, ikke vil være til disposition før i begyndelsen af 2008.

Medlemsstaternes detaljerede svar og det sammendrag, der er en del af rapportudkastet, er blevet offentliggjort og findes på Kommissionens websted⁶.

4. OFFENTLIG HØRING OM RAPPORTUDKASTET

Kommissionen opfordrede interesserede parter til at fremsætte bemærkninger til rapportudkastet senest den 31. oktober 2006. Det anbefalede format var, at respondenterne fremsatte generelle bemærkninger efterfulgt af svar på en række konkrete spørgsmål.

Der indkom bemærkninger fra syv organisationer. Én var europæisk og afgav et fælles svar fra forsikringsformidlingssammenslutninger i 14 EU-medlemsstater. Blandt de øvrige var fire etableret i Det Forenede Kongerige, én i Tyskland og én i Østrig. Respondentorganisationerne repræsenterede forskellige sektorer af forsikringsbranchen (mæglere, agenter, forsikringsselskaber, garanter), én repræsenterede uafhængige finansielle rådgivere, og én var

⁵ Der indkom svar fra Østrig, Cypern, Den Tjekkiske Republik, Finland, Frankrig, Grækenland, Ungarn, Irland, Malta, Nederlandene, Norge, Polen, Rumænien, Slovakiet, Spanien, Sverige og Det Forenede Kongerige. Belgien, Danmark, Tyskland, Italien, Estland, Letland, Litauen, Luxembourg og Portugal svarede ikke.

⁶ http://ec.europa.eu/internal_market/securities/isd/mifid_reports_en.htm

en regulerende myndighed. Dette afsnit sammenfatter hovedresultaterne af den offentlige høring⁷.

4.1. Resultater af høringen

Det er vigtigt at bemærke, at alle respondenterne var enige i, at en erhvervsansvarsforsikring er en effektiv form for investorbekyttelse, og de fleste fandt, at den ikke fuldt ud kunne erstattes af kapitalkrav. Respondenterne havde dog delte synspunkter med hensyn til, om den gældende reguleringsmæssige erhvervsansvarsforsikringsordning er en hensigtsmæssig investorbekyttelsesforanstaltning. Nogle respondenter argumenterede for strengere erhvervsansvarsforsikringskrav, mens andre gik ind for en mere fleksibel metode, der er afpasset efter de enkelte virksomheders størrelse og risikoprofil.

To respondenter fandt, at virksomhederne bør have lov til at supplere eller fuldt ud erstatte erhvervsansvarsforsikringsbekyttelsen med kapitalkrav for at undgå, at det forhold, at der ikke foreligger en erhvervsansvarsforsikring til en overkommelig pris, fører til konkurs blandt formidlerne.

En respondent, der repræsenterer forsikringsagenter, betegnede erhvervsansvarsforsikringskravene som en væsentlig og unødvendig byrde, som havde fået forsikringsselskaberne til at vælte udgifterne til erhvervsansvarsforsikring over på deres agenter.

To respondenter opfordrede Kommissionen til at foretage en yderligere gennemgang af situationen, når direktiverne er trådt i kraft i alle medlemsstater, så det bliver muligt at foretage en mere komplet vurdering.

5. KONKLUSIONER

Analysen af de oplysninger, medlemsstaterne og andre interesserede parter har afgivet som svar på de to høringsrunder, peger på, at ud fra den begrænsede dokumentation, der er til rådighed på nuværende tidspunkt, er de politiske grunde, der var bevæggrunden for de erhvervsansvarsforsikringskrav, der pålægges i henhold til EF-lovgivningen, stadig gyldige, og der er ikke tilstrækkelig dokumentation for at hævde, at kravene ikke længere er hensigtsmæssige.

Det står dog også klart, at det er for tidligt at foretage en omfattende vurdering af, hvordan disse krav influerer på tjenesteyderne og forbrugerne. Ordningen under forsikringsformidlingsdirektivet har kun været i kraft i medlemsstaterne i kort tid, og medlemsstaterne har ingen erfaring med anvendelsen af de nye erhvervsansvarsforsikringskrav for investeringsselskaber under det omarbejdede kapitalgrundlagsdirektiv. En ordentlig evaluering af den fortsatte hensigtsmæssighed af disse krav kan ikke foretages uden yderligere praktisk erfaring og yderligere data, og disse vil ikke foreligge, før kravene i henhold til det omarbejdede kapitalgrundlagsdirektiv er blevet gennemført og har fundet anvendelse i medlemsstaterne i mindst ét år. Derefter kan det være passende at undersøge nærmere, om erhvervsansvarsforsikringskrav og kapitalkrav er

⁷ Et mere detaljeret sammendrag af svarene på de konkrete spørgsmål findes på http://ec.europa.eu/internal_market/securities/isd/mifid_reports_en.htm.

hensigtsmæssige substitutter. Kommissionen vil således fortsat overvåge situationen for at konstatere, om der skulle vise sig tegn på markedssvigt.